

Révfülöp és Térsége Napközi Otthonos Óvoda

Beszoktatási Terv

A következő év kiscsoportosait és szüleiket szeretettel várjuk áprilisban a beiratkozáskor.

A szülők és a gyermekek megismerkedhetnek az óvodánkkal, a dolgozókkal, a leendő óvónénikkal, dadussal, a csoportszobával, a hozzá tartozó öltözővel, mosdóval. Eltölthetnek egy kis időt a csoportokban, bepillantást nyerhetnek az óvodai életbe, hogyan is zajlik egy délelőtt az óvodában, és kérdéseikre is szívesen válaszolunk. Mesélünk az óvoda életéről és a beszoktatási szokásokról.

A gyermekek jelüket beiratkozáskor választják ki, ami az egész óvodai életüket végig kíséri. Megbeszéljük, hogy ki, mikor jön ezután óvodába, és milyen ütemben tervezzük a beszoktást. Tehát a beszoktatás innentől mindenkinek más ütemben, az egyéni szükségleteknek megfelelően folytatódik (általában egy hét).

A szülőnek lehetősége van elmondani, ha még valamivel kapcsolatban bizonytalanságot érez, vagy tanácsot kérhet, hogy az óvodába lépésig hátra maradt időben még mivel tudja elősegíteni önmaga és a gyermeke számára a későbbi könnyebb beszoktatást.

A gyermekeknek síkbábal kedveskedünk, amiről eszébe juthat, hogy ő már nemsokára óvodás lesz, és reményeink szerint pozitív érzések kísérik ezt a gondolatot.

A beiratkozott gyermekek szüleit arra biztatjuk, hogy ha az óvoda felé sétálnak, bátran látogassanak be az óvodába.

A szülők értesítést kapnak gyermekük felvételéről.

Az első szülői értekezlet nagy jelentőségű a szülők és a mi számunkra is. Ez az első olyan színtér, ahol először találkozunk közvetlenebb körülmények között, ahol már tényleg minden arról szól, hogy milyen is lesz az óvodakezdés. Igyekszünk minden olyan információt elmondani, amelyeken keresztül a szülők meggyőződhetnek arról, hogy mindent a gyermekükért teszünk, melyekből látják, hogy mik a céljaink, és mik azok a szokások, szabályok, amelyek egy közösségi élet során elengedhetetlenek. Hogy lássák, hogy gyermekük egy közösség tagja lesz, ahol figyelnek rá, ahol fontos, hogy jól érezze magát, ahol szeretik, gondoskodnak róla, és kíváncsiak a személyiségére, az egyéniségére, ahol elfogadják. Megbeszéljük, hogy csak együtt tudjuk a gyermekeket átsegíteni a beszokás nehézségein, és kérjük együttműködésüket az elkövetkezendő években is.

Tájékoztatjuk a szülőket a Pedagógiai Programunkról, és ekkor kapják meg az óvoda házirendjét is.

Ismertetjük részletesen a szülőkkal, hogy miként képzeljük el a beszoktatást, a beszoktatási hetet, amelyre megbeszéljük, hogy ki, mikor érkezik. Nyitottak vagyunk velük szemben, hogy érezzék, bátran kérdezhetnek, és tanácsot is kérhetnek.

Az első két nap az ún. „szülős beszoktatási nap”, amelyen előzetes beosztás alapján jönnek a gyerekek a szüleikkel, és eltöltenek 1-2 órát az óvodában.

Ezen a napokon játszhatnak szüleikkel, társaikkal és velünk, óvónénikkal is, felfedezhetik a játékokat, a mosdót, ismerkedhetnek a környezettel.

Ekkor kerül sor az anamnézis felvételére, a gyermekekről való személyesebb beszélgetésre, amely során igyekszünk kideríteni a gyermekekről minden olyan információt, amely fontos az óvodába kerülése kapcsán, és ami segíthet bennünket abban, hogy minél könnyebb legyen számára a beszokás. Ilyenkor beszéljük meg a gyermek esetleges becenevét, eddigi napirendjét, otthoni

szokásait, napirendjét, alvási szokásait, otthoni tevékenységeit, önállósági igényeit, kedvenc játékait, meséit...stb.

Azok kezdik először az óvodát, akik már betöltötték a harmadik életévüket, minden héten 1-2 kisgyermeket, fogadunk az óvodába. Így tudjuk biztosítani azt, hogy minden kisgyermek beszoktatására a számára szükséges időt és figyelmet tudjuk fordítani. A befogadási sorrendnél természetesen figyelembe vesszük a szülők igényeit is (munkába visszatérés). A beszoktatási idő haladtával folyamatosan betölti a többi kisgyermek is a harmadik életévét, előzetes megbeszélés, egyeztetés alapján őket is folyamatosan fogadjuk az óvodába.

Az első napon még rövidebb időre (kb. 8-9-ig), majd folyamatosan hosszabb időre maradnak itt a gyerekek, míg anyukájuk „elszalad a boltba, postára.” A legtöbb esetben kb. 1 hét ebéd után haza mennek a gyerekek, a második héttől már itt maradnak egész napra.

A gyermekek beszoktatása a közösségi élet alakulásának egész későbbi folyamatára kihat. A folyamatos beszoktatás sok türelmet, gyöngédséget igényel minden gyermek számára.

A családból közvetlenül érkező gyerekeknél előfordul, hogy hosszabb ez az idő, de mindenkinek hagyunk időt a saját ütemében a beszokásra. Aki még nincs felkészülve arra, hogy tovább maradjon, annál a kisgyereknél még várunk ezzel.

Bölcsődéből óvodánkba nagyon ritkán érkezik gyermek.

Azoknak a gyerekeknek, akiknek már jár ide az óvodába nagyobb testvérük, könnyebb lehet a beszokás, hiszen már ismerik az óvodát, nem idegen számukra a környezet, de ettől függetlenül nekik is gondot okozhat elválni a testvértől, illetve a szülőtől, hiszen eddig nem maradt itt, hanem hazament az anyukájával. És bár eddig esetleg itt akart maradni a testvérral, ez az új helyzet őt is megijesztheti, ugyanúgy, mint egy másik kisgyereket.

Vannak olyan gyerekek is, akik már jártak óvodába, az előző kiscsoportba. Nekik könnyebb a dolguk, hiszen ők már ismerik az óvodai életet, de rájuk is figyelniük kell, hiszen a változások (új csoport, új társak) őket is megviselhetik. Mindenképpen éreztetjük velük, hogy ők már „régii” óvodások, ők lesznek a mi segítőtársaink, hogy az új gyerekek mindent megismerjenek, és jól érezzék magukat.

Szeretettel és kíváncsian várjuk az új gyerekeket. Az első hónapban mindketten óvónők itt vagyunk reggeltől ébredéstől a csoportban, és a dadus is többet van benn. Mindhárman egyformán következetesen ugyanazt kérjük. Fontos, hogy közöttünk, a csoportban dolgozó felnőttek között összhang legyen, és egyező nevelési hatást teremtsünk meg.

Az ésszerű keretet adó szokás- és szabályrendszer biztonságérzetet, nyugalmat, a gyermekek védettségét, a közösségi érzelmeik kialakulását szolgálja. A szokás- és szabályrendszer a napirendhez igazodik, rugalmasan alkalmazkodva a gyermekek életkori sajátosságaihoz. Velük együtt alakítjuk a szokásokat, napról napra folyamatos ismétléssel érjük el, hogy természetesek legyenek számukra a szokások, biztonságot nyújtson az állandó napirend, hogy el tudjanak igazodni a maguk módján a számukra teljesen új óvodai életben.

A szülővel való jó kapcsolat is nagyon fontos számunkra, ami időigényes, hiszen bármikor, amikor hozzák, illetve viszik a gyermeket, időt kell szakítani arra, hogy meghallgassuk az éjszakai, reggeli történeteket, gondokat, ami a gyermek aznapi komfortérzetére rányomja a bélyegét, amit fontos tudnunk a gyermekek lelkiállapotának megértéséhez. A szülők pedig igénylik, hogy mi is elmondjuk, hogy mi történt a nélkülük töltött első órákban, és a későbbiekben is.

Fontos, hogy a szülőknél tudatosítsuk, hogy sugározzanak magabiztosságot a gyermek felé, mert ez biztonságérzetet kelt a gyermekben, hiszen ha látja, hogy a szülei sem aggódnak, akkor neki sincs miért.

A gyermekek hozhatnak magukkal valamilyen otthoni tárgyat, kedvenc plüss játékot, ezzel is megkönnyítve az elválást, a szorongás legyőzését.

Életkori sajátosságaiknak és szükségleteiknek megfelelően ölbéli ringató, hintáztató, lovagoltató mondókákkal, játékos dalocskákkal igyekszünk örömtelivé tenni az óvodában eltöltött időt.

Célunk, hogy a gyermekek szívesen jöjjenek óvodába, jól érezzék magukat. Időt kell hagynunk arra, hogy megbizonyosodjanak arról, hogy gondoskodunk róluk, szeretjük őket, hogy biztonságban érezhetik magukat velünk. Ezeket próbáljuk elérni az első pillanattól kezdve, a szeretetteljes, derűs, nyugodt, kiegyensúlyozott légkör megteremtésével. Bátorító neveléssel ösztönözzük őket az új dolgok megismerésére, bizalmunk kimutatásával növeljük önbizalmukat, apró kis sikereiket elismerjük, de tévedéseiket is természetességgel kezeljük, hogy felismerjék, hogy lehet tévedni.

Fontosnak tartjuk, hogy a gyermekek számára melegséget, békét sugározzunk, amely beépül a gyermekek személyiségébe, napi tevékenységeikbe.

A gondos előkészítés mellett is előfordul, hogy a gyermek akár az első naptól, akár hosszabb-rövidebb érdeklődő, vidám időszak után nehezen szakad el a szüleitől.

Az ilyen elválás a szülők számára is fájdalmas, ilyenkor a szülő feszültségét, szorongását, bizonytalanságát, ill. büntudatát (amiért otthagyja) a gyermek érzékeli, és még jobban tiltakozik az itt maradás ellen.

Ilyenkor igyekszünk minél rövidebbre „nyújtani” a búcsút, és magabiztossággal, vidámsággal, kiegyensúlyozottsággal biztosítjuk a szülőt arról, hogy minden rendben lesz, és hogy ez természetes viselkedés a gyermek részéről.

A mi dolgunk, hogy eltereljük a gyermek figyelmét szomorúságáról, fájdalomáról, kérdéseire folyamatosan válaszolunk, biztosítjuk arról, hogy nem hagyják itt, és mindig jönni fognak érte. Érzelmi megnyilvánulásaira nyugodtan reagálunk, szorongásaikat, félelmeiket megpróbáljuk oldani.

A beszoktatás időszakában néhány kisgyermeknél nehézséget jelenthet a napirend változása, vagy az egyik napirendi pontból a másikba való váltás. Ezért mindig elmondjuk előre, hogy ezután mi fog történni, hogy ezzel is növeljük biztonságérzetüket, hogy fel tudjanak készülni a váltásra, változásra.

Tapasztalatunk szerint a gyerekek nagyon szeretnek kimenni az udvarra, ott az óvónénikkel sétálni, játszani, ezt kihasználva sok időt töltünk a szabadban. A beszoktatás részét képezi az is, hogy az új kisgyermeket elfogadják a többiek, megismerjék nevét, jelét, és hogy ő is ismerje meg a többiek nevét, jelét, és a csoportban dolgozó felnőttek nevét. Nem szabad megfélemlenünk az új gyermekek jövetelekor a már bent levőkről (a már beszokottakról, vagy az éppen beszokó félben levőkről) sem, hiszen ők is igénylik folyamatosan az odafigyelést, a velük való játszást.

Az életkori sajátosságok mellett nagy hangsúlyt fektetünk az egyéni sajátosságok figyelembe vételére is. Fontosnak tartjuk, hogy az átmenet mindenkinél minél harmonikusabb legyen, hogy minél közelebb kerüljünk a kicsik lelki világához, ami által egyéni igényeit, jellemzőit is jobban megismerhetjük.

Célunk, hogy a gyermekek találják meg helyüket a csoportban, élvezzék, hogy a csoportunk tagjai, ahol elfogadják, mindig várják, és szeretik őket, és ahol megmutathatják, és kibontakoztathatják egyéniségüket, egyéni képességeiket.